

בס"ד. ש"פ במדבר, מבה"ח סיון ה'תשמ"א.

הנחת הת' בלתי מוגה

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באוהל מועד וגו' שאו את ראש כל עדת בני ישראל גו', וצריך להבין מה הם ב' הענינים דבמדבר סיני ובאוהל מועד. גס צריך להבין הסדר בב' ענינים אלו, דכתלה נאמר במדב"ס ואח"כ אזה"מ. והגם שזה הי' הסדר בפשטות הענינים, דכתלה באו למדבר סיני ואח"כ בא המצב שהי' אוהל מועד, מ"מ זה גופא דורש ביאור, מה טעם סדר זה. גס צריך להבין, מ"ש שאו את ראש גו', דלכאורה ענין המנין יש לו כמה תוארים בלה"ק, ומדוע נקט כאן בקרא את התואר בנישאת ראש. והנה לפני"ו, כח"ב, נאחד להודש השני בשנה השנית גו', ופחש"י באחד בניסן הוקם המשכן ובאחד באייר מנאס. דמזה מובן, שמנין בני"ש קשור עם המשכן, אוהל מועד ולפי זה מובן, דכשם שענין המשכן הוא ענין נצחי בכאו"א מישאל, כמ"ש ושכנתו בחוכם, בחור כאו"א מישאל, עד"ו הוא בענין מגיני בני"ש המסופר בפרשה זו. כלומר, דנוסף על זה מה שכל התורה היא נצחית, היינו שהיא הוראה נצחית בכל מקום ובכל זמן, בעבודת האדם ובכל לקונו, הנה נוסף לזה הוראה עיקרית שכל מקום ובכל זמן מענין מנין בני"ש שבפ' זו. ובפרט שמנין בני"ש שבפ' זו הוא חשוב כ"כ עד שכל התורה נק' על שמו בשם ספר הפקודים. דמכ"ז מובן, שיש הוראה מיוחדת ממנין זה, וגם ממה שקשור עם מדב"ס ואזה"מ.

וביאור הענין הוא, והנה פרשה זו נאמרה לבני"ש בהיותם במדבר, בדרך נצאחם ממצרים בדרך אל ארץ טובה ורחבה. והנה כח"ב, כימי צאתן מארץ מצרים גו', ומבואר במ"א, דמ"ש כימי ל' רבנים, הוא, לפי שכל ימי חיי האדם הם ימי צאתן מארץ מצרים. שהרי הנשמה יורדה למטה מאיגרא רמה לבידא עמיקתא, היינו לבני"ש מיצר וגבול,

והירידה -

(1) פרשתנו א, א-ב. (2) תרומה כה, ה. (3) ר"ח (שער האהבה פ"ו קרוב לחלתו). של"ה (ש' האותיות אות ל' מס' תענית ר"ה מענין העבודה. פ' תרומה חלק תו"א - שכה, ב. שכו, ב). ובכ"מ. (4) תניא רפי"ז. (5) יומא סח, ב. (6) מיכה ז, טו. (7) ראה ד"ה כימי צאתן בספה"מ תש"ח ע' 159. לקו"ש ח"ג ע' 976.

STAKE
HERE

והירידה היא לצורך עלי', לצאת מצרים, עד שהגיע לארץ טובה ורחבה, לבחי' מרחב העצמי. וזהו כל ענין עבודת האדם עלי אדמות שיצא מנחי' מצדו כו'. ויציא זה הוא ע"י עסק התורה והמצוות ועבודת התפלה, וזהו ענין במדבר סיני באוהל מועד, וכדלקמן.

הנחת הת' בלתי מוגה

והענין הוא, דהנה עבודת התפלה ענינה הוא העלאה מלמטה למעלה, וכמ"ש, והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה. והיינו שנמצא למטה ביותר, ומשם עולה למעלה ביותר, וכביאור כ"ק לו"ה אדמו"ר דמ"ש ארצה בה"א היינו למטה מארץ סח, ומ"ש השמימה היינו למע' משמים סח. וכפשטות ענין התפלה, שיש לו איזה מחסור וחסרון, ומתפלל שיתמלא מחסורו. ואחרי התפלה בא ענין האמנה מלמעלה וירידה בו, היינו דאחרי העלי' באה הירידה וההמשכה. דבעבודת האדם הו"ע לימוד התורה שניתנה מלמעלה, כמ"ש אשר נתן לנו את תורתו. ומזה נמשך אח"כ בקיום המצוות כמאמר גדול לימוד שמנא' ליד מעשה, דענין מעשה המצוות הוא למטה ביותר, לא בעולם העשי' הרוחני, ואפי' לא בעולם העשי' הגשמי, אלא בעולם העשי' התמרי. וע"י הירידה למטה ביותר, באים לעילוי גדול כיתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות. וענין זה קשור עם מ"ת, וכמבואר בזה"ר, שהגילוי דמ"ת הי' דוקא ע"י הקדמת הודאת יתרו שאמר, עתה ידעתי גו', דזהו יתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות. וע"י שמבואר בתניא פל"ו שהתכלית הוא עוה"ז החתון, שכל עליה ברצונו ית' להיות נחת רוח לפני ית'. כד אתכפיא ס"א ואחפך חשוכא לנהורא כו', ביהר שאת ויתר עז ויתרון האור מן החושך כו'.

וכדאי, וזהו דכ אתכפיא ס"א, אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו (עלמין, ומבואר בדרושי ההילולא, דהכונה בזה היא לגילוי עצומ"ה -

(8) בראשית כח, יב. (9) סו"מ קונטרסים ח"ב שיט, א. (10) ראה רמב"ם ריש הל' תפילה. ובכ"מ. (10*) קדושים מ', ב. ח"ב סז, ב. סח, א. וראה לקו"ש ח"א ע' 74. (11) יתרו יח, יא. (12) ראה ח"ב סז, ב. קכח, ב. קפד, א. (13) ראה ח"ב סז, ב. קכח, ב. קפד, א.

STAKE
HERE

ודברתי אחר מעל הכפורת (וגל כן הקדים הארון והכפורת כו' כי הוא מוקדס במעלה). וזהו מה שענין התורה הוא ההמשכה למטה, היינו בדברים גשמיים, שזהו ענין ה' ג' והט"ו דברים שמהם נעשה המשכן. וענין זה הוא למע' מענין התפלה דע"י סולם התפלה ה"ה מגיע השמימה, משא"כ במשכן ובמקדש דאקרי משכנו כתיב²⁶ הנה השמים ושמי השמים לא יכללוך יאף כי הבית הזה בניחותא. ← אף 1-100

2) והנה ההקדמה לב' עבודות אלו, היא מ"ש שאז את ראש היינו, דגם מי שיש לו ראש והראש הוא כשלימות, וכמבואר בעס"ר²⁸ דענין הראש הוא, שהוא כולל את חיות כל האיברים, וגם מנהיג אותם ע"י הניצוץ והחלק של הראש שנמצא בכל אבר, הנה אעפ"כ צ"ל שאז את ראש הגבהת הראש כלומר, שיצא מכל המדידות וההגבלות שלו. וזהו וידבר גו' במדב"ס באוה"מ גו' שאז את ראש גו', דמכיון שהי' דיבור חוש, היינו הדרוש בהעבודת דמדב"ס באוה"מ, כחפלה ובחורה, הנה לזה צ"ל הקדמת הגבהת הראש, שיצא מן המדוה"ג שלו. ויצאה זו היא ע"י הביטול ודוקא ע"י הקדמת הביטול או התפלה והחורה הם כדבעי וזהו צ"ל ש' במדבר סיני היינו שיהי' בבחי' נפשי כעפר לכל ההי'²⁹, ולא כסתם עפר, אלא כעפר המדבר, שהכל דורסין עליו³⁰, וגם בבחי' סניג דמכין מכל סוריאוי, וזהו מה שכתפלה צ"ל הכנה כמארז"ל יפנה ויטול ידיו וכו' וגם צ"ל הנחת טו"ת לפני

הנחת הת' בלתי מוגה

24) ראה לקו"ש ח"ג ע' 902, וש"נ. וראה ג"כ אוה"ת תרומה ע' א' שפג. 25) ערובין ב', א. 26) מלכים א' ח', כו. 27) ברכות ה', ב. וראה לקו"ת ברכה צו, ב. 28) שער ר"ה כחחילתו. 29) הפילה נצקי צבור (ברכות יז, א.). 30) ראה לקו"ת מסעי צא, ב. 31) מדרש תהלים סח, יז. א.

הנחת הת' בלתי מוגה

עצומת"ה ית', ולכן נק' המשכה זו בל' אסתלק, לפי שהוא גילוי כזה שלמעלה שלא בערך מכולהו עלמין.

6) וזהו מ"ש במדבר סיני (כאוהל מועד) דקאי על ב' אופני העבודה הנ"ל. במדבר סיני הו"ע ההעלה מלמשלמ"ע, שהרי המדבר הוא מקום נחש שרף ועקר ובצמא אשר אין מיסו, ומש"כ רוצה לעלות ולצאת מן המדבר, וארז"ל¹⁹ למע' מע', וכמ"ש¹⁵ מי זאת עולה מן המדבר, וארז"ל¹⁹ שעילוי, מן המדבר, כי ע"י הצמאון בא לבחי' מדבר שלמע' מבחי' אדם, וכמבואר בלקו"ת פ' במדבר, שהיא בחי' ארץ גו', ולא ישב אדם שם¹⁸ שלמע' מבחי' אדם, וכמו שרואים גם בלימוד התורה, דעיקר בירור ההלכה הוא ע"י הקושינות והשקו"ש וכו', וכמ"ש רז"ל¹⁷ במחשכים הושבני זה חלמודה של בכל שיש בו הרבה קושינות ושקו"ש וכו', ודוקא משום זה הרי הלכה ככבלי לגבי ירושלמי. ובעבודת האדם הו"ע התפלה כנ"ל, דבחתלת עבודתו הוא נמצא למטה ביותר, ועד שמהחיל להתפלל באמירת מודה אני, שאין אומרים בה שום שם, והיא בכחי, בודאה בלבד, ואח"כ עולה לבחי' הודו לה, דאף שכבר אומר הוי"מ¹⁶ ה"ה עדיין בבחי' הודאה כלבד, ואח"כ עולה דרגא אחר דרגא, לפסוד"ן, וברכות ק"ש וק"ש, ועד שבא לתפלה העמידה שבה עומד כעבדא קמי מרי²⁰. וזהו ענין במדבר סיני, וכמארז"ל¹² סולם זה סיני חושבן דדין כחושבן דדין.

7) והנה אחרי עבודת התפלה, בא ענין לימוד התורה, וזהו באוהל מועד. וכמארז"ל¹² שפרטי התורה ניתנו באוהל מועד, וכמ"ש ונועדתי לך שם²³ היינו התורה לישראל ע"י משה רבינו היחיד מאוהל מועד. וזהו עיקר ענינו של אוה"מ, וכמ"ש הרמב"ן ר"פ הרומה דעיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון למ"ש ונועדתי לך שם

14) עקב ח, טו. 15) שה"ש ח, ה. ועוד. 16) שהש"ר עה"פ. וראה לקו"ת האזינו עח, ג. 17) ב, ב ואילן. 18) ירמי' ב, י. 19) סנהדרין כד, א. 20) שבת י, א. 21) ב"ר פס"ח, יב. 22) הגיגה ו, ב. 23) תרומה כה, כב.

הנחת הת' בלתי מוגה

19) ארז"ל
20) ארז"ל
21) ארז"ל
22) ארז"ל
23) ארז"ל

*

משיח, מ"מ הרי ירוע³⁸ שמ"ת לא יהי עוד פעם והכל ניתן
 במ"ת, דמזה מובן שזולז מ"ת עתה באים לתורה של משיח,
 ודגם התפלה היה בהכלית השלימות כמ"ש גבי קרבנות (קו)
 העבודה והתפלה) ושם נעשה לפניך כמצות רצונך.

ומעין זה ישנו בזמן הגלות, שלימות התורה ושלימות

התפלה, ומתוך שמחה וטוב לבב ומתוך הרחבה. ועי"ז

התפלה היא בבחי' תפלה עשיר [שארז]³⁹ במדש דתפלה

עשיר היא תפלתו של משה, שעל ידו נמשכים העניינים

דבמדב"ס באוה"מ, כמ"ש וידבר ה' אל משה דוקא במדב"ס

גו', ויש בה גם ממעלת תפלה העני, כידוע מאמר הבעש"ט⁴⁰

ז"ל עה"פ⁴¹ הפיה לעני כי יעטוף דלפני ה' ישפור שיחו,

שהתלה העני היא שאינו רוצה בשום היכלות ואוצרות וכו'

אלא רצונו לשפור שיחו לפני ה' כלומר, דמה שחטו לו הוא

שיחי לפני ה' גו', שהרי מצות התפלה ענינה להתפלל על

מילוי מהטור, והרי לגבי ה' ובפרט לפני ה', העשיר

הכי גדול הוא בבחי' עני. ועי"ז שהתפלה היא כדבעי, הרי

תפלתו נשמעת ותורחו מתברכת, שיהי גילוי תורתו,

משיח, ובלשון הרמב"ם בסיום ספרו, שהנבראים ישיגו דעת

בוראם ואז יהי גילוי המשיח, שהוא בחי' יחידה⁴², יחידה

ליחוד, שמאחד את כל ישראל. ועי"ז יקוים היעוד דבמו סא.

נכתב, כך אני נקרא⁴³, היינו שיתבטלו המחצות וההבדלות

והחילוקים בין בחי' נכתב לבחי' נקרא, והי' ה' למלך על

כל הארץ ביום ההוא יהי ה' אחד ושמו אחד⁴⁴, בניצח משיח

צדקנו בגאולה האמתית והשלימה, ובמהרה בימינו ממש.

*

(38) ד"ה ויאמר משה תש"ט פ"ו. (39) ראה שמו"ר

פכ"א, ד. זח"א קסח, ב. (40) כש"ט סי' צב. (41) תהלים

קב, א. (42) ראה קונטרס "עניינה של תורת החסידות" ס"ה.

וש"נ. (43) ראה פסחים נ, א. (44) זכרי' יד, ט.

הנחת הת' בלתי מוגה

התפלה, דכ"ז מבניא לידו ביטול. וגם התחלת התפלה גופא
 היא כאמירת מורה אני, שהו"ע הביטול וההודאה בתכלית,
 ולכן אין אומרים בה שמות לפי שמגיע בבחי' דלא אתפס
 בשום שם כו', שזה שייך לכאו"א מישראל כמבואר בתו"א³³
 שהמאור הוא בהתגלותו ולכן אפי' תינוקות יודעים שיש שם
 אלנה מצוי כו', היינו בחי' המאור שלמעלה מאורות ושמות.
 ועד"ז הוא בלימוד התורה שצ"ל נפשי כעפר לכל ההי' ועי"ז

הקדמת הביטול הרי תפלתו נמשכת ופועלת פעולה, ועי"ז

בלימוד התורה שלו שנהי' פחה לבי בתורתו. וכמובן גם

בשכל אנושי, דכשש לו השוקה להבי' ענין שכלל כמו שהוא,

צריך לבטל עצמו מכל וכל, שלא יהי' לו שום שוחד נטיית

וכו', דלא הוא מבין את השכל (ובפרט שכל התורה) על

מהרתו, משא"כ אם לא יבטל עצמו, הרי השוחד יעורר עיני

הכמסים כו'.

(3)

ומכל הנ"ל יובן ענין התרבת הנצחית שכפוסקים אלו,

ובפרט בש"פ במדבר שקורין לעולם לפני מ"ת, דנוסף

לזה שהתורה היא נצחית בכלל, הרי כשקורין ענין זה

בתורה, הנה הימים האלו, נזכרים ונעשים, שצ"ל התעוררות

מיחדת בעניינים הנ"ל. וזוהי השייכות למ"ת, לפי שענין

מ"ת הוא ע"י הקדמת הביטול הנ"ל. ובפרט שזהו שבת מברכים

ראש הודש סיון, ירחא תליתאי שבו ניתנה אורייך תליתאי

לעמא תליתאי³⁵, דענין ר"ח סיון הוא ג"כ ענין הביטול,

וכמ"ש בחודש השלישי וגו' ביום הזה באו מדבר סיני,

וגו' ויחן שם ישראל נגד ההר, כאיש אחד בלב אחד, היינו

שנתבטלו כל החילוקים וכו', וכל ישראל היו כאיש אחד בלב

אחד.

ועי' העבודה הנ"ל באים בקרב ממש לשלימות ענין התורה

בתפלה שיהיו לע"ל, דלע"ל התגלה תורתו של משיח

(דהגם שארזו ל"ע שחורה עוה"ז הכל היא לגבי תורתו של

משיח -

(32) ראה קונטרס "עניינה של תורת החסידות" סי"א.

(33) יד, ב. (34) שופטים טז, יט. (35) שבת פח, א.

(36) יתרו יט, א ואילך. ופירש"י שם. (37) קה"ר ספ"א.

ורפ"ב.

הנחת הת' בלתי מוגה